

— Това писмо имаше за цѣль да заблуди неприятеля, въ случай че ме убиятъ. Своята заповѣдь фелдмаршалътъ ми събщи устно. Азъ трѣбваше да я науча изустъ.

— И каква бѣше тая заповѣдь?

— „Утрѣ заранъ ще направя излазъ на дѣсния флангъ на неприятеля, за да прикрия отстъпленieto. Генералъ фонъ-Клейстъ не взима участие въ сражението, а се мчи въ туй врѣме да мине на южния брѣгъ на Мариъ, за да се съедини съ мене. Подиръ прѣминаването всички забѣлѣзани мостове да се развалятъ“.

Прѣдсѣдателътъ кимна съ глава. — Е. и какво стана, господине... лейтенанте?

— Изпълнихъ порѣчката.

— Значи, успѣхте да постигнете цѣльта?

— Надѣвамъ се, господине прѣдсѣдателю, че историята на войната ви е доказала това.

— Хм!.. ами кога бидохте раненъ?

— На връщане.

— Защо не останяхте тамъ, кждѣто бѣхте?

— Защото се нагърбихъ да върна отговора на фелдмаршала.

— Вие можехте да се избавите отъ туй второ изтѣшствие.

— Можехъ да се избавя и отъ първото.

— Дирили сте слава.

— Азъ, между другото, дирѣхъ удоволствието да избѣгна тоя разпитъ.

Прѣдсѣдателътъ се изправи и си метна назадъ гривата.

— Позволявамъ си да ви обърна вниманието на обстоятелството, че вие стоите прѣдъ прѣдставителя на краля, господинъ баронъ фонъ-Шранденъ.

— Какво нахалство! — се чу отъ къмъ прозореца.

— Азъ стоя прѣдъ единъ човѣкъ, който иска да ме погуби. — възрази Болеславъ, гледайки право въ очитѣ прѣдсѣдателя.